

evoluția *ж*: *un* pe teren sârbesc, pe mine mă interesează mai mult ținutul din care va fi pătruns această particularitate în limbile rom., alb. și greacă. Acest ținut nu poate fi decât o regiune vest-balcanică ocupată de Sârbi sau cel mult de o populațiune inter-mediară între Sârbi și Bulgari, în care evoluția lui *ж* apucase direcția reflexului din limba sârbă, nu din limba bulgară.

Acum în urmă, Gr. Nandriș, într'o dare de seamă asupra lucrării *Individualitatea limbii române și elementele slave vechi* de I. Bărbulescu (*Rev. Ist. Rom.* II, 402) admite aceeași părere susținută de mine în *Aromânii*, p. 178, nota.

TH. CAPIDAN

BŪA (BŌA; ABŪA, ABŌA și ABUÁ, ABOÁ)

În interjecția *búa* (*bóa*; *abúa*, *abóa* și *abuá*, *abod*) « nani », cu care se îndeamnă copiii mici să doarmă și care se întrebuintează ca refren în cântecele de leagăn (cf. *Dicț. Acad.*, I, 660), după toată probabilitatea, putem avea radicalul albanezului *buj*, *buj* « übernachtete, schlafte, wohne, miete », pentru care G. Meyer, *EWA*, 51, trimite la vgs., anglo-s. *búan*, v.-nord. *búa*, gms. *búwen* « wohnen, bewohnen, bebauen, pflanzen », got. *bauan* « wohnen, bewohnen »; cf. și Marie Amelie Freiin von Godin, *Worterbuch der albanischen und deutschen Sprache*, Band I, Leipzig, 1930, p. 355: *me bijté* « übernachtete ».

CICIC

Cicic « un fel de pește mic » (*Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 402, după Bugnariu, din regiunea Năsăudului) și *chicéte* (id., ib., după Vaida) cred că sânt identice cu *chitic* < *pitic* (cf. și *pățác*, idem), nu « derivate din ung. *kicsi(ny)*, *kicsid* « mic », cum afirmă cu îndoială *Dicț. Acad.*, I. c.

CIDIU

Cidiu, *-ie* « om de nimic, prostănac, motolog » (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 403) pare a fi identic cu. **ciudiu* « ciudat » < *ciudă*;

CIOPLAȘ

Din cele 3 sensuri date pentru *cioplaș* de *Dicț. Acad.*, T. I, P. II; 459, numai sensul 3° « stropi mari [de ploaie], unde și unde, rari » (*Șez.* II, 187/9) cred că poate fi derivat din ung. **csaplás* (din **csaplani* pentru *csapni* « a izbi »); cf. *csap az eső* « plouă », propriu « izbește » [ploaia], *csapadék* « umezeală », « ploaie ».

Celelalte două: 1. « înfieratul arborilor printr'o tăietură în trunchiul lor », p. ext. « tăietura care se face într'un copac cu scopul de a face un semn în el », « cioplitură (cu toporul) într'un copac ca să nu rătăcești drumul prin pădure »; p. ext. « copacul în care s'a făcut o tăietură cu toporul spre a marca hotarul dintre două păduri », și 2. sg. colectiv « lemnele cioplite în pădure », sunt, evident, derivate ale lui *ciopli* cu sufixul *-aș* < ung. *-ás*, destul de obișnuit în Ardeal, care derivă abstracte, deci sinonime cu *cioplitură*. Trebuiau trecute așa dar alături de *cioplaș* s. m. « cel care cioplește, cioplitor »; † « sculptor, pictor », derivat din același verb cu sufixul *-aș* care derivă « nomina agentis ».

CIORÂNG

Una dintre cele mai vechi familii din jud. Cluj este *Ciorunc*, *Ciorung* sau *Cioronc*, *Ciorong*, pe care o găsim, având atributul de Papfalvi și posesiuni în Papfalva, Kórágy, Szucsák, Botháza și Magyar- și Oláh-Fráta, în următoarele forme: *Chorung* a. 1389; *Chorunk* (sic) a. 1399; *Choronk* a. 1414; *Choronk* a. 1427, 1428, 1429, 1433, 1434, 1447, 1467, 1547; *Chorunk* a. 1433, 1443; *Chorong* a. 1440, 1465, 1448, 1498, 1508; *Chornok* (sic) a. 1440; *Chorwnk* a. 1447; *Chorongh* a. 1493 (Csánki, *o. c.*, I, 458—459; cf. și *Cod. dipl. s. Rom. imp. com. fam. Teleki de Szék* din a. 1389, I, 222; a. 1414, I, 402; a. 1419, I, 437, 438, 439, 441; a. 1427, I, 496).

După n. pers. s'a numit *Csorong*, pășune în comunele Bethfalva și Nagy-Galanfalva din jud. Odorheiu (Pesty Fr., *Magyarorsz. helyn.*, I, 70).

Numele *Csorunk*, *Csorung*, *Csoronk*, *Csorong* nu poate fi despărțit de rom. *ciorung*, *ciorâng* « mânător », « strungaș », care se aude tocmai în jud. Cluj (cf. G. Giuglea, *Dacoromania*, II, 330, 335) și,

în forma *csoringár* « bojtár », « tyro opilionis », « Schafer-, Hirtenjunge » a pătruns și în ungurește (a. 1842, Sălagiu, cf. Szinnyei, *MTsz*, I, 347, și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 1158).

Mă mărginesc să atrag atenția filologilor asupra vechimii acestui termen pastoral, pentru care nu știu să se fi dat altă explicație decât țig. *čorāngo* « Diebs- » (Miklosich, *Zig.*, V, 16), cu care este perfect identic ca formă și la care trimite Tiktin, *DRG*, 359 pentru *čiorānglav* « Spitzbube » și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 1158 pentru ung. *csoringár*.

CIRCĂLI

Circăli, vb. IV-a, dat de *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 474, ca unguism din Banat cu sensul de a « cerceta urmele mistreților pentru a le afla locul, ca să se poată vâna » (Bata, Banat, com. Ittu), nu cred că derivă din ung. *czirkálni* « a cutreera, a umbla încoace și încolo », apropiat de *cerca*, cum propune C. Lacea, *ibid*, ci din ung. *cserkel-*, *cserkél-* « lauern, nachstellén, herumspahen, spüren », care, împreună cu *cserkész-* « herumirren und etwas suchen », « birschen, pirschen », 2. « a ajuta la pescuit », 3. « a peți », de-aici substantivul *cserkész* r. « Waldhüter », 2. « Fischerjunge », 3. « Cercetător », ar putea deriva din rom. *cerca* (cf. și it. *cercare*) < lat. *c i r c a r e*, de care se apropie atât ca formă, cât și ca sens (vezi sensurile lui *cerca* în *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 287—291).

După toată probabilitatea din românește derivă adecă și *cserka*, *csérka* « kraus » (com. Vas; cf. ung. *gondorhaju*), și anume din *cerc* « Kreis, Reif » (cf. și it. *cercu*, sp. *cercu*, etc., alb. *k'erk*, *k'ark* < lat. *c i r c u s*, -u m), lucru la care nu se poate gândi Gombocz—Melich, *MEtSz*, 985, neștiind că au existat odinioară Români dincolo de Dunăre.

CIRMOIU

Cirmoiu « nume de buruiiană » care crește în grâu (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 480) este identic cu *ciormoiag*, *čirmuiag*, *ciormăiag*, *ciurmoiag*, idem (*Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 464) și derivă din ung. *csormoly*, *csormolya* (cf. *Dicț. Acad.*, T. I, P. II, 464; Cihac, *Dict.*, II, 491; Tiktin, *DRG*, 359 și Gombocz—Melich, *MEtSz*, 990—991).

IZÂNĂ (IZÂNI, IZÂNIT)

Oltenescul *izână*: 1. « boală; nevoie, pacoste », și 2. « murdărie de praf, de nădușală, etc. (pe rufe, etc. »); de-aci olt. și băn. *izâni* « a se pipernici, a se chirci, a se prizări », și *izânit*, adj., participiul lui *izâni* « pipernicit, chircit, nedesvoltat bine », pe care le dă I. A. Candrea—Gh. Adamescu, *Dicționarul enciclopedic ilustrat* « Cartea Românească », p. 630, fără etimologie, derivă, evident, din srb. *jězina* « magrezza che proviene dal mal interno », « macies » (< *jěza* « morbus »; « horror »), atestat în *Rječnik-ul* Academiei iugoslave, IV, 642; cf. și *jěznav* « magro per il mal interno »; « macer » și *jěziv* 1. « bolean, slab », « malaticcio », « valetudinarius », 2. « magro per il mal interno », « macer »; 3. « gefährlich », « periculosus », ibid.

Pentru *ie-* > *i-* cf. slav. *jarica* > *ierță* > *iriță* « specie de grâu de primăvară » (*Dicț. Acad.*, II¹¹, 454), *jaruh* « vernus », « Jahrling » > *ierușcă*, *ieruncă* > *iruncă* (cf. N. Drăganu, *Dacoromania*, VI, 284; vezi și *Dicț. Acad.*, II¹¹, 457).

Pentru sensul 2, care este născut prin extensiune, cf. expresiile din ținutul Năsăudului: *sânt băgate în boală, nu poți scoate boala din ele* [cămeși, izmene, etc.].

ÎNFĂRMA

Dicț. Acad., T. II, P. I, 653, dă pe *înfărma* cu două înțelesuri: 1. « a îmbrăca, a împodobi », și 2. « a pune mâna pe ceva, a prinde », « anpacken », și adaogă: » Etimologia necunoscută. (După Th. Capidan, *Dacoromania*, III, 758, din *i n + f i r m o, -a r e* « a întări » cu dezvoltarea semantică: « a ținea strâns », « a apuca » și « a acoperi »).

Cel dintâiu înțeles al lui *înfărma* însă este fără îndoială identic cu cel de-al doilea al lui *înforma*, *înfurma* (*înformui*, *înformălui*) « a găti », « a chiti » (*Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 668).

Pentru formă cf. *mărmânt* alături de *mormânt*. Sing. ind. prez. *înfarm* se explică după analogia lui *înfaș—înfăș*, *înfaț—înfăț*, etc., din forma cu *ă*.

Exemplele, care ne stau la dispoziție pentru înțelesul 2 (*Mai pe urmă de aceasta îi păru cu greu covaciului, înfărmă o rudă de fier, și începu cânelui cenușos așa predicății a-i face, Țichindeal, F. 331*;

« anpacken », Weigand, *III. Jahresbericht*, 330; *L-a înfărmat de păr* = « l-a apucat, l-a prins de păr », com. A. Coca, Oravița), sânt prea puține și nu destul de limpezi (de ex. *înfarmă o rudă de fier* [covaciul] poate fi înțeles și « prinse », dar și « făcu », sens pe care-l are *informa*, cf. *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 668), ca să putem spune dacă nu este vorba de un înțeles ulterior și figurat (glumeț), ca de ex. al lui *aranja* în: *A zis că o să-l aranjeze el bine!* (*Dicț. Acad.*, I, 220); ori ca al lui *pieptena* în: *Femeia alintată, De bărbat nepieptănată, Îi ca moara neferecată* (la Tiktin, *DRG*, 1159 s. v. *pieptene*).

De aceea pentru acest înțeles este mai bine să rămânem deocamdată la explicarea dată de Capidan, *l. c.*

ÎNJÂRDA

Pentru verbul *a înjârda* « a ațâța, a jidări » (Transilv., Viciu, *Gl.*) *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, p. 710, dă următoarea explicație: « Sensul originar pare a fi fost « a bate [câneli] cu joarda s. jărdia » și deci se poate să avem a face cu un cuvânt înrudit cu paleosl. *zrūdŭ* « prăjină ».

Cred că mai curând este vorba de o metateză și de un schimb de conjugare întâmplare în verbul *îndârji* < *dârz* (vezi pentru aceasta Tiktin, *DRG*, 800—801) sub influența lui *întărâta* și *joardă*. Aceasta cu atât mai mult că, după cum arată tot *Dicț. Acad.*, *l. c.*, același verb mai apare în Bucovina și în forma coruptă *înjarji*, *înjarji* « a prinde s. da curaj, a (se) încuraja » (com. A. Tomiac), probabil « cu asimilarea *d—j > j—j* (poate prin apropiere de *jidări*, *înjârda* ».

ÎNJÂRDĂLUI (A SE ~)

Înjărdălui (*a se ~*) « a se îndrepta din o boală », « a se întrema » (*Șez.*, IX, 156; *Dicț. Acad.*, T. II, P. I, 710) se pare că derivă din ung. *serdul-* « a crește mare », « a se desvolta », apropiat ca formă de *jordă*, *joardă*, *jordie*, *jerdie* « lange, dunne Rute: Gerte », « nuia lungă și subțire », pentru care cf. pol. *żerdź*, ceh. *žerd'*, etc., < v.-bg. *žrūdŭ* (Miklosich, *EWS*, 410, și Tiktin, *DRG*, 874).

LACEA

Numele satului slovac *Vladiča*, ung. *Vladicsa*, din com. Sáros (Lipszky, *Rep.*, I, 741), care are și forma *Vlacsa* (*A m. korona helységeknek névtára*, 1888, p. 728), iar în documentele mai vechi *Lacsa*: *Lacha* a. 1427, *Lachya* a. 1458 (Csánki, *Magyarország földrajza a Hunyadiak korában*, I, 301) ne lămurește definitiv asupra radicalului numelui vechii familii brașovene *Lacea*. E vorba de *Vladiča* sau *Vladča*, diminutivul lui *Vlad* (cf. și srb. *Vlajč*, *Vladič*, rus. *Volodša* la Miklosich, *Die Bildung der Personen- und Ortsnamen*, Heidelberg, 1927, 41 [255], Nr. 40, care și-a pierdut pe *v* inițial întocmai ca și *Lad*, *Lada*, *Lado*, *Ladu*, *Ladul*, *Ladislau* sau *Ladislav*, ung. *Lád*, *László* (cf. I. cav. de Pușcariu, *Date istorice priv. la fam. nob. rom.*, II, Sibiu, 1895, p. 204–206; în special relev pe *Lado* sau *Ladul Valahul*, ung. *Ullád*, *Ullászló*), ca *Layk* alias *Vlajko* (Hasdeu, *Negru Vodă*, București, 1898, p. CCXVIII—CCXIX) și *Lador*, n. fam. rom., < slav. *Vlador*, ca ung. *Ladomér* = *Ladomír* < slav. *Vladimír*, *Laborcz(a)* < slav. *Vladiborec*, *Laborfalva* (rom. *Laborfalău*) < slav. *Vladibor*, etc., pentru a da *Ladča* sau *Lajča* > *Lača*¹⁾.

Din n. pers. *Lacea* derivă n. top. *Lăceni* și *Măgura Lăceanca* din Teleorman, *Lăceni* din Argeș, *Lăceni* și *Lăceni* și *Lăcenii-lui-Caramzule* din Mehedinți (D. Frunzescu, *Dicț. top. și statistic al României*, București, 1872, p. 260).

LANȚ

Substantivul *lanț* cu sensul «jugăr de pământ» din regiunile bănățene, ca și ung. *láncz*, cu același sens, din Torontal (Szinnyei, *MTsz*, I, 1286), n'are a face nimic cu *lanț* «Kette» și «Längenmass von 10 Klaftern bzw. 20 Metern», care poate deriva atât din ung. *láncz*, cât și, împreună cu acesta, dintr'un slav. **lanьць* (vezi Tiktin, *DRG*. 888; I. Melich, *Szláv jövevény szavaink*, Budapest, 1903,

¹⁾ Tot așa și *Lácza* (*Laccha* a. 1364, Csánki, *o. c.*, I, 355) și *Láczfalva* (*Laaczfalva* a. 1332–37, *id.*, *ib.*) din com. Zemplén derivă mai curând din slav. *Vladica*, *Vladič* (cf. Miklosich, *o. c.*, 41 [255], Nr. 40) decât din rom. *laț* «Schlinge» < *l a c e u s* = *l a q u e u s*, cum s'ar părea la cea dintâiu vedere.

p. 134—135; C. Tagliavini, *Il «Lexicon Marsiglianum»*, București, 1930, p. 128; cf. n.—slov. *lanac*, bg. *lanъc*, srb. *lanac*, precum și rom. *lănțug*, pentru care se pot cita ceh *lanauh* și pol. *łańcuch* > *łańcug*, etc. > rut. *lanauh*, *lanćug*, rus. *lanćuhъ*), ci derivă dintr'un s.-cr. dial. *lānac*, gen. *lānca* [*zēmļe*] «Joch (Landes)» (cf. și pol. *laniec*, alături de *lan*), pe care Berneker, *SEW*, I, 689 îl derivă din *lanъ* (cf. și rom. *lan* «Ackerfeld»).

MEREDEU

Pentru *meredeu* «un fel de plasă în formă de sac pentru prins pește», «mincioc», «ciorpac», «târboc» (Antipa, *Pesc.*, 172, cf. și 375; Damé, *Term.*, 124; Pamfile, *Industria casnică*, 35, 68; *Șezătoarea*, VII, 189; etc.), Tiktin, *DRG*, 967 și I. A. Candrea — Gh. Adamescu, *Dicționar enciclopedic ilustrat* «Cartea Românească», 764, propun ca etymon ung. *meritő* (*háló*) «plasă de cufundat» (cel din urmă trimite și la srb. *meredov* «undiță»), iar A. Scriban, *Arhiva*, XXX—1923, Nr. 3 și 4, p. 282, se gândește la un compus *merő-edény* «vas de scos din altul mai mare». Într'adevăr avem a face cu ung. *mereggyű*, *mereggyő* «Wurfgarn, Wurfnetz, der Ketscher, eine Art Fischernetz», atestat încă din sec. XV (Szamota—Zolnai, *MOKLSz*, 647; *mereggyű*, *merede*, *meredő*, *merettyű* = *meritő háló*, Szinnyei, *MTsz*, I, 1438).

A ȚIPA

Verbul *a țipa* este cunoscut cu două înțelesuri: 1. «a striga», «schreien», «kreischen» (cf. *a țipuri*, *a țipoti*, *a țivh*), 2. «a arunca», «a lepăda», «werfen», «abwerfen».

De obiceiul sensul al doilea a fost explicat din cel dintâiu socotit de origine onomatopeică. Cihac, *Dict.*, II, 434—435, se gândește la radicalul v.-bg. *pti*, *pijo* «clamare» (mai trimite și la n.-sl. *čip* «battement du poulx», pe care-l socoate onomatopeic), iar G. Pascu, *Etimologii românești*, Seria I, Iași, 1910, pp. 40—41, derivă pe *țipa* cu sensul «crier, pousser des cris» din lat. *tinnio* = *tinnio* «rendre un clair, tinter, retentir, crier», a cărui evoluție fonologică până la forma *țip* rămâne neexplicată.

Nici una din aceste etimologii însă nu este satisfăcătoare.

Cred că se poate da o explicație mult mai bună socotind verbul *a țipa* ca un derivat al substantivului *țipă* « Membran », « Häutchen », « pelița din bășica bouului întrebuințată de țărani ca geam », 2. « fluer(ă) din coajă de salcie », cuvânt de origine obscură, care se găsește în cele mai multe din limbile balcanice (cf. alb. *tsipe*, *dzîpë* « Haut », « feine Haut der Eier, stehender Flussigkeiten, der Zwiebeln ; Bast », n.-gr. *τοίπα* « Haut der Milch, Häutchen des Eis », bg. *cîpa* « Haut », la care se mai pot adăuga alb. *tsîpure* « Weintrebern [, die leere Haut der Weintrauben] » = n.-gr. *τοίπορον*, la G. Meyer, *EWA*, 441 ; Marie Amelie Freiin von Godin, *Wörterbuch der albanesischen und deutschen Sprachen*, Band I, Leipzig, 1930, p. 189 s. v. *Haut* ; Cihac, *Dict.*, II, 709, A. Philippide, *Originea Românilor*, II, 738–739).

Sensul original al lui *țipă*, evident, trebuie să fi fost cel de « Haut », din care s'a putut desvolta în mod normal cel de « flueră din coajă de salcie ».

Din *țipă* cu sensul « fluer(ă) din coajă de salcie » s'a derivat verbul *a țipa* « a striga », « a țivli », iar din cel de « Haut » sensul de « a arunca » și « a lepăda » (cf. germ. *häuten*, *sich häuten* și alb. *me ja hêke cîpen* [*dérit*, *kokoshit*, etc.] « *häuten* », *me ndrriue cîpen* « *sich häuten* », la Godin, *l. c.*). Evoluția sensului din urmă s'a putut întâmpla la fel cu al lui *lepăda* (*lăpăda* ; arom. *alîpida* « a arunca [pielea, coaja] », *a se alîpida* « a se arunca, a se repezi », cf. P. Papa-hagi, *Basme arom.*, 132/15, 206/37), care, cum am arătat în *Daco-romania*, VI, 293—297, trebuie derivat din *l e p î d a r e, iar acesta din l e p i s, -î d i s, acuz. -î d a, cu forma secundară l e p î d a, -ae « die Schuppe », lat. « squama » (cf. gr. *λέπω* « écaler, écosser, peler », *λεπίς, -ίδος* « coque, coquille, écaille », *λεπίζω*, *λεπιδοῦσθαι* « s' écailler », *λεπιδόω*, *λεπιδῶ* « couvrir d'écaille, rendre écailleux », *ἀπολεπιδῶ* « écailler », etc.).

La început și *a lepăda* a însemnat « a năpârli », deci « a arunca, a lepăda părul, pielea, solzii, etc. », ceva ce-i aparținea ființei care făcea lepădarea. Din acest sens s'a desvoltat cel de « avorta »; apoi de « a dezbrăca » (hăina : sumanul, paltonul, cojocul, opincile, cămașa, izmenele, cioarecii, rasa, cușma sau căciula, etc.); « a părăsi », « a se despărți de » ființele legate sufletește de cineva

(părinți, copii, soție, prieteni, credincioși, etc.), figurat « a părăsi », « a se despărți de » credință, lege, călugărie, funcțiune, etc.; « a arunca » din « a lepăda ancora » sau « veatrile »; « a arunca » din « a lepăda apa din vas »; « a voma »; în sfârșit « a arunca », « a lăsa », « a pune », « a așeza », « a da » în general ¹⁾).

VERTEP ȘI VERTEPAȘ

În cartea *303 colinde cu text și melodie culese și notate de Sabin V. Drăgoi*, Craiova, p. VII, se poate citi următorul pasaj: « Când dubașii plecară, miezul nopții era trecut. Deci era dimineața Crăciunului. . . Această seară mai avea să-mi facă o bucurie. *Vertepașii*. . . Știam și eu pe de rost toată cântările și textele, văzusem *Vertepul* împodobit nou (moșu meu Nicolae îl făcuse cu vreo 40 ani în urmă), văzusem cum se dansează păpușile. Dar nimic nu era nou pentru mine și cu toate astea în dimineața aceea de Crăciun mi se părea ceva măreț, încântător ca o poveste. Și copiii și *vertepul* și cântările aveau în acea dimineață un farmec nou pe care nu mi-l pot explica ».

Vertepul este, evident, din srb. *vertep* « Krippe », « Geburt Christi » (vezi Miklosich, *EWS*, 385; cf. din același radical v.-bg. *врѣтъръпъ* este și *vârtoap*, *hârtoap*, *hârtoapă* « vizunie », « groapă », etc.), iar *vertepaș*, derivatul acestuia.

N DRĂGANU

¹⁾ Etimologia la *p i d a r e*, pusă în circulație încă de *Lex. Bud.*, la care se mai gândește și acum Th Capidan, *Aromâni, Dialectul aromân*, București, 1932, p. 220, nu se poate admite, pentru că: a) vocala -e- > -ă- aton (-ea- > -a- tonic) în radical, nu numai în arom., ci și în d.-rom. (în textele cele mai vechi pretutindeni numai -e- și -ea-), b) sensul verbului latin nu este « Steine werfen », « werfen », ci « mit Steinen bewerfen », « steinigen », iar de-aici trecerea la « werfen », « abwerfen », etc., este mai greu de explicat

Nu a fost admisă de toți nici etimologia propusă de regretatul E. Herzog, < *l i q u i d a r e din l i q u i d u s, - a, - u m, în *Dacoromania*, I, p. 220—222, și V, 483—494. O admit W. Meyer-Lubke, *ZRPh*, XLIII, 230; S. Pușcariu, *Dacoromania*, V, 483. Ridică obiecțiuni împotriva ei: G. Weigand, *Balkan-Archiv*, II, 260; Gamilscheg, *ZRPh*, XLII, 240; L. Spitzer, *Dacoromania*, IV, 645, ș. u ; N. Drăganu, *Dacoromania*, VI, 293—297